

Warszawa, dnia 9 maja 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 7/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSR del. Izabela Kościarz - Depta (spr.)

protokolant aplikant radcowski Dorota Skrodzka

przy udziale prokuratora Mariusza Eifler

po rozpoznaniu dnia 10 maja 2019 r. w Warszawie

sprawy Ł. S. s. W. i H. ur. (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 288 § 1 k.k.

H. S. c. B. i S. ur. (...) w S.

oskarżonej o czyny z art. 158 § 1 k.k., art. 288 § 1 k.k.

R. S. s. W. i H. ur. (...) w W.

oskarżonego o czyny z art. 158 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k., art. 190 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego R. S. i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie II Wydział Karny

z dnia 12 stycznia 2018 r. sygn. akt II K 124/16

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie z pkt 3,5,7,8, 10,11,12 części dyspozytywnej wyroku i postępowanie karne w odniesieniu do oskarżonych H. S. i R. S. o czyny z art. 157 § 2 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k. umarza;

2. uchyla orzeczenie z pkt 9 części dyspozytywnej wyroku i na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.p.k. postępowanie wobec R. S. o czyn z art. 190 § 1 k.k. umarza;

II. utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części;

III. zwalnia oskarżonych od uiszczenia kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

IV. zasądza solidarnie od oskarżonych H. S. i R. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. (1) (S.) kwotę 840 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej.

Sygn. akt VI Ka 7/19

UZASADNIENIE

1. **Ł. S.**, s. W. i H. z d. W., ur. (...) w W.

został oskarżony o to, że:

I. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. oraz R. S. brał udział w pobiciu M. S. (2), w ten sposób, że przytrzymywał pokrzywdzoną gdy H. S. ciągnęła za włosy, a R. S. kopał po ciele, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

II. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (2)

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

2. **H. S.**, c. B. i H. z d. S., ur. (...) w S.

została oskarżona o to, że:

III. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z Ł. S. oraz R. S. brała udział w pobiciu M. S. (2), w ten sposób, że ciągnęła ją za włosy, R. S. kopał po ciele, a Ł. S. przytrzymywał w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

IV. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z R. S. oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczyła mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (2)

to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

3. **R. S.**, s. W. i H. z d. W., ur. (...) w W.

został oskarżony o to, że:

V. W dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) wspólnie i w porozumieniu z H. S. oraz Ł. S. brał udział w pobiciu M. S. (2), w ten sposób, że kopał po ciele, gdy H. S. ciągnęła za włosy, a Ł. S. przytrzymywał, w wyniku czego pokrzywdzona doznała urazu, w postaci stłuczenia nosa, podbiegnięć krwawych obu ud oraz pojedynczych liczych otarć skóry tułowia i kończyn przez co pokrzywdzona została narażona na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienie skutku określonego w art. 156 § 1k.k. lub w art. 157 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 158 § 1 k.k.

VI. W tym samym miejscu i czasie wspólnie i w porozumieniu z H. S. oraz Ł. S. działając umyślnie zniszczył mienie w postaci parowaru, pantofli damskich, koszulki damskiej poprzez rzucanie wymienionymi przedmiotami w wyniku czego uległy uszkodzeniu czym spowodowały straty w wysokości 1007 zł na szkodę M. S. (2)

to jest czyn z art. 288 § 1 k.k.

VII. W dniu 28 czerwca 2012 w J. przy ul. (...) poprzez kopanie spowodował u małoletniej A. S. obrażenia ciała w postaci zasinięcia uda, skutkujących rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

VIII. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. ul. (...) poprzez ciągnięcie za włosy spowodował u M. S. (2) obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, podbiegnięcia krwawe lewego podudzia i lewego uda, skutkujące rozstrojem zdrowia pokrzywdzonej na czas poniżej 7 dni

to jest o czyn z art. 157 § 2 k.k.

IX. W dniu 2 sierpnia 2012 roku w miejscowości J. na ul. (...) wypowiadał wobec M. S. (2) groźbę karalną pozbawienia życia, która to groźba wzbudziła w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę jej spełnienia

to jest o czyn z art. 190 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Legionowie wyrokiem z dnia 12 stycznia 2018r. (sygn. akt II K 124/16)orzekł:

1. Oskarżonego Ł. S. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt. I zarzutów;
2. Ustalił iż zachowanie oskarżonego Ł. S. opisane w pkt. II zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonał zniszczenia mienia w postaci parowaru przez rzucenie nim o ziemię powodując straty w wysokości 399 zł na szkodę M. S. (2) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. postępowanie wobec oskarżonego Ł. S. umorzył;
3. Oskarżoną H. S. w ramach czynu zarzucanego jej w pkt. III zarzutów uznał za winną tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z R. S. poprzez szarpanie, popychanie i przewrócenie na podłogę pokrzywdzonej M. S. (2) spowodowała u pokrzywdzonej M. S. (2) obrażeń ciała w postaci: stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka, urazu przedramienia lewego, licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (2) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał ją na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
4. Ustalił iż zachowanie oskarżonej H. S. opisane w pkt. IV zarzutów polegało na tym iż w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając umyślnie dokonała zniszczenia mienia w postaci damskiej koszulki przez jej podarcie powodując straty w wysokości 13 zł na szkodę M. S. (2) to jest realizowało znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., zaś na podstawie art. 5 § 1 pkt. 4 k.p.s.w. postępowanie wobec oskarżonej H. S. umorzył;
5. Oskarżonego R. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. V zarzutów uznał za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z H. S. poprzez szarpanie, popychanie, przewrócenie na podłogę i kopanie pokrzywdzonej M. S. (2) spowodował u pokrzywdzonej M. S. (2) obrażeń ciała w postaci: stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka, urazu przedramienia lewego, licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (2) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;
6. Oskarżonego R. S. uniewinnił od popełnienia czynu z zarzucanego mu w pkt. VI zarzutów;
7. Oskarżonego R. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VII zarzutów uznał za winnego tego że w dniu 28 czerwca 2012 roku w J. przy ul. (...) woj. (...) poprzez kopanie i uderzanie łokciem w szyję spowodował u pokrzywdzonej A. S. obrażeń ciała w postaci: siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u

pokrzywdzonej A. S. na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

8. Oskarżonego R. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. VIII zarzutów uznał za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) poprzez ciągnięcie pokrzywdzonej M. S. (2) po schodach spowodował u pokrzywdzonej M. S. (2) obrażeń ciała w postaci: stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujących naruszenie czynności narządów ciała u pokrzywdzonej M. S. (2) na okres poniżej 7 dni to jest popełnienia czynu z art. 157 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 2 k.k. skazał go na karę grzywny 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

9. Oskarżonego R. S. w ramach czynu zarzucanego mu w pkt. IX zarzutów uznał za winnego tego że w dniu 02 sierpnia 2012 roku w J. przy ul. (...), woj. (...) wypowiedział wobec pokrzywdzonej M. S. (2) groźby karalne pozbawienia życia, które wzbudzały w pokrzywdzonej M. S. (2) uzasadnioną obawę ze zostaną spełnione to jest popełnienia czynu z art. 190 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. skazał go na karę grzywny 100 (sto) stawek dziennych, określając wysokość stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

10. Na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. S. karę łączną biorąc za podstawę kary grzywny orzeczone w punkcie 5, 7, 8 i 9 wyroku i wymierzył oskarżonemu R. S. karę łączną grzywny 300 (trzysta) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

11. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 3 wyroku zasądził od oskarżonej H. S. na rzecz pokrzywdzonej M. S. (1) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 1000 (jeden tysiąc) złotych;

12. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. wobec skazania za czyn opisany w pkt. 5 i 8 wyroku zasądził od oskarżonego R. S. na rzecz pokrzywdzonej M. S. (1) (poprzednio S.) zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w kwocie 2000 (dwa tysiące) złotych;

13. Na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził solidarnie od oskarżonych H. S. i R. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. (1) (poprzednio S.) kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu;

14. Na podstawie art. 632 k.p.k. zasądził od Skarb Państwa na rzecz oskarżonego Ł. S. kwotę 2520 zł (dwa tysiące pięćset dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów procesu;

15. Na podstawie art. 632 k.p.k. koszty postępowania odnośnie oskarżonego Ł. S. ponosi Skarb Państwa;

16. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonych H. S. i R. S. w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez oskarżonego R. S. oraz jego obrońcę, a także przez obrońców oskarżonych H. S. i Ł. S.. W sprawie zostały złożone trzy apelacje.

Oskarżony R. S. zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktów 5, 7, 8, 9, 10, 12 i 13 na swoją korzyść. Zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k., a wskutek tego błąd w ustaleniach faktycznych. Wniósł o uchylene zaskarżonego wyroku i uniewinnienie lub przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Legionowie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych R. S. i Ł. S. zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktów 5, 7, 8, 9, 10, 12 i 13 na korzyść oskarżonego R. S. oraz w części dotyczącej punktu 2 wyroku na korzyść oskarżonego Ł. S.. Zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a w skutek tego błąd

w ustaleniach faktycznych. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Legionowie do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej H. S. zaskarżył wyrok w części dotyczącej punktów 3, 4, 11 i 13 na korzyść oskarżonej. Zarzucił obrazę prawa procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., a wskutek tego błąd w ustaleniach faktycznych. Wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonej od zarzucanych jej czynów, a w konsekwencji uchylenie wyroku w zakresie obowiązku naprawienia szkody (punkt 11) oraz zwrotu kosztów postępowania na rzecz M. S. (1) (punkt 13) oraz zasądzenie na rzecz oskarżonej kosztów obrony poniesionych przez nią w niniejszym postępowaniu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje skutkowały uchyleniem wyroku w zaskarżonej części, w zakresie orzeczenia z pkt 3, 5, 7, 8, 10, 11, 12 części dyspozytywnej wyroku i umorzeniem postępowania karnego w odniesieniu do oskarżonych H. S. i R. S. o czyny z art. 157 § 2 k.k. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k. Natomiast w zakresie orzeczenia z pkt 9 części dyspozytywnej wyroku w odniesieniu do oskarżonego R. S. o czyn z art. 190 § 1 k.k., umorzeniem na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. W pozostałym zakresie to jest co do orzeczenia z pkt 2, 4 i 13 części dyspozytywnej wyroku, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i utrzymał w tej zaskarżonej części wyrok w mocy.

Analizując zaskarżone orzeczenie przez pryzmat zarzutów podniesionych w apelacjach, Sąd Okręgowy nie podzielił twierdzeń skarżących, że wyrok został wydany z naruszeniem przepisów prawa procesowego wskutek czego błędnie ustalono stan faktyczny. Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, wyjaśnił na rozprawie wszystkie okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, całość tych okoliczności wnikliwie i wszechstronnie rozważył, uwzględniając przy tym zasady prawidłowego rozumowania, wskazania wiedzy, doświadczenia życiowego i na tej podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne.

W ocenie Sądu Okręgowego, brak jest jakichkolwiek podstaw do uniewinnienia oskarżonych od zarzucanych im czynów.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów wskazanych w apelacji obrońcy oskarżonego Ł. S., któremu w akcie oskarżenia zarzucono popełnienie przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. należy wskazać, iż Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zachowanie oskarżonego opisane w pkt 2 wyroku realizuje znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., nie zaś znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. albowiem wartość zniszczonej rzeczy nie przekraczała kwoty 525 zł (1/4 minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na dzień 1 stycznia 2018r.) i w rezultacie Sąd Rejonowy zasadnie umorzył postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. wobec przedawnienia karalności czynu. Oskarżony Ł. S. w dniu 28 czerwca 2012r. umyślnie dokonał zniszczenia parowaru należącego do pokrzywdzonej M. S. (2) poprzez rzucenie nim o ziemię czym spowodował jego uszkodzenie. Wysokość straty wyniosła 399 zł. Sąd Rejonowy zasadnie obdarzył walorem wiarygodności w tym zakresie zeznania pokrzywdzonej M. S. (2) (obecnie S.) i świadka W. S.. W szczególności zeznania W. S. pozwoliły odtworzyć przebieg zdarzenia z udziałem oskarżonego Ł. S.. Świadek W. S. wskazał, iż widział, że to Ł. S. w trakcie wynoszenia z domu przy ul. (...) w J. rzeczy należących do pokrzywdzonej rzucił parowarem o ziemię i tym spowodował jego uszkodzenie. Mając na uwadze powyższe względy, należy uznać, że zarzuty obrońcy oskarżonego dotyczące podważania zeznań świadka W. S. oraz umyślności w działaniu oskarżonego, są chybione.

Podobnie sytuacja kreuje się w zakresie zarzucanego oskarżonej H. S. czynu z art. 288 § 1 k.k. Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zachowanie oskarżonej opisane w pkt 4 wyroku realizuje znamiona wykroczenia z art. 124 § 1 k.w., nie zaś znamiona przestępstwa z art. 288 § 1 k.k. albowiem wartość zniszczonej rzeczy nie przekraczała kwoty 525 zł (1/4 minimalnego wynagrodzenia obowiązującego na dzień 1 stycznia 2018r.) i w rezultacie Sąd Rejonowy zasadnie umorzył postępowanie na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.s.w. wobec przedawnienia karalności czynu. Działanie oskarżonej polegało na tym, że działając umyślnie w trakcie szarpania się z pokrzywdzoną podarła jej koszulkę, w którą była ubrana. Wartość straty wyniosła 13 zł. Wskazane okoliczności Sąd Rejonowy słusznie ustalił na podstawie

zeznań M. S. (2) (obecnie S.) oraz W. S., a nadto walorem wiarygodności w tym zakresie obdarzył wyjaśnienia Ł. S., który przyznał, że w trakcie szarpaniny w dniu 28 czerwca 2012r. jego matka H. S. rozdarła bluzkę pokrzywdzonej. Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonej nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w tym zakresie.

Zgodnie z treścią art. 124 § 1 k.w. karze podlega, kto, cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku, jeżeli szkoda nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Przedmiotami ochrony art. 124 § 1 k.w. są własność i posiadanie rzeczy ruchomej i nieruchomości. Strona przedmiotowa wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. polega na tym, że sprawca cudzą rzecz umyślnie niszczy, uszkadza lub czyni niezdatną do użytku. Wykroczenie stypizowane w art. 124 § 1 k.w. jest czynem przepołowionym, zatem kształtowanie się odpowiedzialności na podstawie tego przepisu wchodzi w rachubę, jeśli wartość szkody nie przekracza 525 zł (od 01 stycznia 2018 r.). Wartość uszkodzonego mienia w postaci parowaru marki (...) oraz bluzki została ustalona w oparciu o pisemną opinię biegłego z zakresu wyceny ruchomości majątkowych. Biegły wycenił wartość zniszczonego parowaru na dzień 28 czerwca 2012r. na kwotę 399 zł, zaś bluzki na kwotę 13 zł. Żadna ze stron postępowania nie podważała treści tej opinii, którą Sąd Rejonowy prawidłowo uznał za jasną, dokładną, logiczną i fachową. Wobec tak ustalonej kwoty zniszczonego mienia, Sąd Rejonowy zasadnie zakwalifikował zachowania oskarżonych Ł. S. i H. S. jako wykroczenia z art. 124 § 1 k.w. i umorzył postępowanie z powodu przedawnienia ich karalności. Jak wynika z art. 45 § 1 k.w. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 czerwca 2017r., w którym to dniu w tym zakresie weszła w życie ustawa z dnia 23 marca 2017 roku – o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęte było postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. Czyny z art. 124 § 1 k.w. zostały popełnione przez ww. oskarżonych w dniu 28 czerwca 2012r., a zatem (wobec brzmienia art. 124 § 1 k.w. obowiązującego od 9 listopada 2013r.), przedawnienie karalności tych czynów nastąpiło zgodnie z art. 45 § 1 k.w. w brzmieniu sprzed ww. nowelizacji – 28 czerwca 2014r.

W następnej kolejności odnosząc się do zarzuconych oskarżonej H. S. oraz oskarżonemu R. S. aktem oskarżenia czynów z art. 158 § 1 k.k. należy wskazać, iż Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że zachowanie oskarżonych opisane w pkt 3 i 5 wyroku wypełnia znamiona art. 157 § 2 k.k. Sąd Rejonowy uznał, że oskarżeni w dniu 28 czerwca 2012r. poprzez szarpanie, popychanie i przewrócenie na podłogę pokrzywdzonej M. S. (2) (obecnie S.) oraz kopanie przez oskarżonego R. S., spowodowali u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia nosa, urazu klatki piersiowej z drobnymi otarciami naskórka, urazu przedramienia lewego, licznych otarć skóry tułowia i kończyn oraz podbiegnięć krwawych na obu udach skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała u pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni. Obrażenia jakich doznała pokrzywdzona w opinii biegłego z zakresu chirurgii ogólnej A. Z. nie narażają pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k. Tym samym, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że zachowanie oskarżonych nie realizuje znamion czynu z art. 158 § 1 k.k., lecz czynu z art. 157 § 2 k.k. Sąd I instancji zasadnie obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadków M. S. (2) (obecnie S.), W. S. oraz A. S.. Osoby te opisały przebieg zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012r. z udziałem oskarżonych, którzy spowodowali obrażenia ciała u pokrzywdzonej. Zeznania tych świadków potwierdzone zostały w oparciu o wydane w sprawie opinie: biegłego A. Z. – specjalisty chirurgii ogólnej oraz biegłego M. O. specjalisty w zakresie chorób wewnętrznych. Biegli stwierdzili, że obrażenia ciała jakie odniosła pokrzywdzona M. S. (2) (obecnie S.) mogły powstać na skutek urazów tępych i w wyniku przedmiotowych zdarzeń w okolicznościach wskazanych przez pokrzywdzoną. Skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Potwierdzeniem doznanych obrażeń przez pokrzywdzoną jest także załączona do akt obdukcja oraz dokumentacja lekarska.

Sąd Rejonowy zasadnie również uznał oskarżonego R. S. winnym popełnienia dwóch czynów z art. 157 § 2 k.k., na szkodę pokrzywdzonej A. S. w dniu 28 czerwca 2012r. – opisanego w pkt 7 wyroku oraz kolejnego przestępstwa na szkodę M. S. (2) (obecnie S.) w dniu 2 sierpnia 2012r. – opisanego w pkt 8 wyroku.

Oskarżony w dniu 28 czerwca 2012r. poprzez kopanie i uderzanie łokciem w szyję pokrzywdzonej A. S., spowodował u niej obrażenia ciała w postaci siniaków na udzie i stłuczenia szyi skutkujących naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Przebieg powyższego zdarzenia opisali świadkowie M. S. (2) (obecnie S.) oraz W. S., których zeznania Sąd Rejonowy zasadnie uznał za wiarygodne w podanym zakresie. Dodatkowo fakt poniesionych obrażeń przez pokrzywdzoną potwierdziły opinie biegłego A. Z. oraz biegłego M. O.. Biegli wskazali, iż obrażenia ciała jakie

poniosła pokrzywdzona A. S. mogły powstać w wyniku zdarzenia z dnia 28 czerwca 2012r. w okolicznościach opisanych przez pokrzywdzoną i należy je kwalifikować jako obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

Oskarżony w dniu 2 sierpnia 2012r. poprzez ciągnięcie pokrzywdzonej M. S. (2) (obecnie S.) po schodach spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci stłuczenia głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, urazu tułowia oraz podbiegnięć krwawych lewego podudzia i lewego uda skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni. Podobnie jak w dokonanych ustaleniach faktycznych popełnionego przestępstwa z art. 157 § 2 k.k. opisanego w pkt 7 wyroku, tak też opisanego powyżej czynu popełnionego przez oskarżonego, wskazanego w pkt 8 wyroku, Sąd Rejonowy słusznie oparł się o zeznania świadków M. S. (2) (obecnie S.) oraz W. S. i obdarzył je walorem wiarygodności. Wskazane osoby opisały sytuację z udziałem oskarżonego R. S. w dniu 2 sierpnia 2012r. na szkodę pokrzywdzonej. Sąd Okręgowy również nie znalazł podstaw by odmówić im słuszności. Doznane obrażenia ciała jakich doznała pokrzywdzona na skutek działania oskarżonego w dniu 2 sierpnia 2012r. zostały stwierdzone na podstawie opinii biegłych – A. Z. oraz M. O.. Wskazano, że obrażenia te powstały na skutek urazów tępych i mogły powstać w okolicznościach podanych przez pokrzywdzoną. Poza tym według zasad logicznego rozumowania, którymi kierował się Sąd Rejonowy, nie sposób jest uznać, że pokrzywdzona opisanych obrażeń ciała mogła doznać w skutek swojego działania. Dodatkowo potwierdzeniem doznanych obrażeń przez pokrzywdzoną w dniu 2 sierpnia 2012r. jest załączona do akt obdukcja oraz dokumentacja lekarska.

Sąd Okręgowy podzielił słuszność wydanych w sprawie opinii biegłych. Z opinii biegłego A. Z., jako jasnej, dokładnej, logicznej i fachowej, wynika jakich obrażeń doznała pokrzywdzona M. S. (2) (obecnie S.) w związku z wydarzeniami z dnia 28 czerwca 2012r. oraz 2 sierpnia 2012r., a także pokrzywdzona A. S. w dniu 28 czerwca 2012r. Dysponujący fachową wiedzą z zakresu obrażeń ciała, biegły A. Z., w sposób logiczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyciągnął prawidłowe wnioski, które zawarł w opinii. Natomiast odnosząc się do opinii biegłego M. O. należy doprecyzować, że biegły w opinii ustnej sprostował swoje opinie pisemne, którym należało dać wiarę w zakresie jakim korespondowały z opinią pisemną sporządzoną przez biegłego A. Z.. W rezultacie na podstawie wskazanych opinii biegłych, Sąd Rejonowy zasadnie ustalił, jakie obrażenia odniosły pokrzywdzone, które należało zakwalifikować, jako obrażenia ciała skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 dni w rozumieniu art. 157 § 2 k.k. Biegli potwierdzili, że do obrażeń ciała jakie odniosły pokrzywdzone mogło dojść w okolicznościach przez nie przedstawionych w wyniku zdarzeń z dnia 28 czerwca 2012r. i 2 sierpnia 2012r.

W tym miejscu należy wskazać, że przepis art. 157 § 2 k.k. stanowi, iż karze podlega kto powoduje naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni. Ustawodawca w art. 157 k.k. kontynuuje gradację typów przestępstw skierowanych przeciwko zdrowiu rozpoczętą w przepisie art. 156 k.k. W art. 156 k.k. penalizuje spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, a w art. 157 k.k. spowodowanie innego niż ciężkie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Oznacza to, że spowodowanie wszystkich pozostałych uszkodzeń ciała lub rozstroju zdrowia, które nie zostały zakwalifikowane przez ustawodawcę do kategorii ciężkich (i nie są wyszczególnione w art. 156 k.k.), jest penalizowane przez przepisy art. 157 k.k. Jednak również w przepisie art. 157 k.k. mamy do czynienia z rozwarstwieniem tych innych naruszeń czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na dwie grupy czynów nagannych. Kryterium podziału jest okres, na jaki nastąpiło spowodowanie naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia. Za czyny umyślne o poważniejszym charakterze uznane zostały takie, które powodują naruszenie czynności ciała lub rozstrój zdrowia trwający dłużej niż 7 dni. Zostały one spenalizowane w art. 157 § 1 k.k. jako tzw. średni uszczerbek na zdrowiu. Za czyny umyślne drobniejsze uznano takie, które powodują naruszenie czynności narządu ciała lub rozstrój zdrowia trwający nie dłużej niż 7 dni (czyli do 7 dni włącznie). Zostały one spenalizowane w art. 157 § 2 k.k. jako tzw. lekki uszczerbek na zdrowiu (Violetta Konarska - Wrzosek, Komentarz do art. 157 k.k., stan prawny 1.08.2018r.).

Ustalenia w powyższym zakresie wymagają wiadomości specjalnych i to na podstawie tych ustaleń dokonuje się odpowiedniej kwalifikacji prawnej czynu zarzuconego sprawcy. W niniejszej sprawie, Sąd Rejonowy słusznie zakwalifikował zachowanie oskarżonej H. S. opisane w pkt 3 wyroku i zachowanie oskarżonego R. S., opisane w pkt 5 wyroku jako czyny z art. 157 § 2 k.k. Dokonał tego w oparciu o opisane powyżej opinie biegłych, którzy stwierdzili,

że obrażenia ciała, których doznała pokrzywdzona M. S. (2) (obecnie S.) nie narażają pokrzywdzonej na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub art. 157 § 1 k.k., a skutkowały one rozstrojem zdrowia na okres poniżej 7 w rozumieniu art. 157 § 2 k.k.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny, odniósł się do wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie i wskazał jakim dowodom dał wiarę i dlaczego, a swoje stanowisko w tym przedmiocie przekonywująco uzasadnił we wnikliwym i szczegółowym uzasadnieniu, które spełnia wymogi przewidziane w art. 424 §1 i 2 k.p.k. Okoliczność, że skarżący w apelacjach nie zgadzają się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, nie oznacza, że nie jest ono zasadne, gdyż nie przedstawili oni w swoich apelacjach argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować prawidłowość rozumowania i wnioskowania tego sądu.

Sąd Rejonowy nie naruszył więc przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. wobec poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów, na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w sprawie.

Sąd Okręgowy zmienił jednak wyrok w zaskarżonej części, w ten sposób, że uchylił orzeczenie z pkt 3, 5, 7, 8, 10, 11 i 12 części dyspozytywnej wyroku i postępowanie karne w odniesieniu do oskarżonych H. S. i R. S. o czyny z art. 157 § 2 k.k. umorzył. W sprawie zaistniała negatywna przesłanka procesowa w postaci przedawnienia karalności czynów zarzuconych oskarżonym. W sytuacji kiedy Sąd Rejonowy zmienił kwalifikację prawną czynów opisanych w pkt 3 i 5 wyroku z art. 158 § 1 k.k. na art. 157 § 2 k.k. w odniesieniu do oskarżonej H. S. i oskarżonego R. S., czyny te stały się czynami z oskarżenia prywatnego. Zgodnie z art. 101 § 2 k.k. karalność przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego ustaje z upływem roku, kiedy pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy. W przedmiotowej sprawie pokrzywdzonym znane były osoby sprawców, więc termin przedawnienia wynikający z art. 101 § 2 k.k. wynosił właśnie rok. Natomiast zgodnie z art. 102 k.k. termin przedawnienia wskazany w art. 101 § 2 k.k. wydłuża się o 5 lat, jeżeli w terminie roku zostało wszczęte postępowanie przeciwko osobie Do popełnienia wskazanych czynów doszło w dniu 28 czerwca 2012r., a więc przedawnienie ich karalności nastąpiło w dniu 28 czerwca 2018r. Do przedawnienia doszło już na etapie postępowania apelacyjnego, dlatego też wyrok wydany w dniu 12 stycznia 2018r. należało zmienić poprzez uchylenie orzeczenia z pkt 3 i 5 części dyspozytywnej tego wyroku i umorzeniem postępowania odnośnie oskarżonej H. S. i R. S. w podanym zakresie. Identyczna sytuacja w zakresie przedawnienia karalności przestępstw z art. 157 § 2 k.k. zaistniała co do czynów opisanych w pkt 7 i 8 części dyspozytywnej wyroku w odniesieniu do oskarżonego R. S.. Oskarżony R. S. został oskarżony o popełnienie czynów z art. 157 § 2 k.k., w dniu 28 czerwca 2012r., którym to czynem pokrzywdzona została A. S. oraz w dniu 2 sierpnia 2012r., którym to czynem została pokrzywdzona M. S. (2) (obecnie S.). Karalność przedmiotowych przestępstw ustala odpowiednio w dniu 28 czerwca 2018r. oraz 2 sierpnia 2018r. Z powyższych względów, Sąd Okręgowy uchylił wyrok również w zakresie tych przestępstw i umorzył postępowanie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 102 k.k.

Sąd Okręgowy, wobec uchylenia orzeczeń z punktów 5, 7 i 8 z uwagi na przedawnienie karalności czynów popełnionych przez oskarżonego R. S. i umorzenia postępowania w tym zakresie, rozwiązał karę łączną grzywny w wymiarze 300 stawek po 30 zł każda stawka, orzeczoną w pkt 10 części dyspozytywnej wyroku wobec ww. oskarżonego.

Nadto wobec uchylenia orzeczeń - z pkt 3 dotyczącego czynu przypisanego oskarżonej H. S. z art. 157 § 2 k.k. oraz z pkt 5 i 8 dotyczącego czynów przypisanych oskarżonemu R. S. z art. 157 § 2 k.k. i umorzenia postępowania w tym zakresie z uwagi na wystąpienie negatywnej przesłanki procesowej w postaci przedawnienia karalności tych czynów, Sąd Okręgowy uchylił pkt 11 i 12 części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku dotyczące zasądzenia od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej M. S. (2) (obecnie S.) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę odpowiednio – od H. S. kwoty 1000 zł oraz od R. S. kwoty 2000 zł.

Wniesione przez oskarżonego R. S. oraz jego obrońcę apelacje okazały się o tyle skuteczne, że doprowadziły do uchylenia orzeczenia z pkt 9 części dyspozytywnej wyroku i umorzenia postępowania wobec oskarżonego R. S. co do czynu przypisanego z art. 190 § 1 k.k. z uwagi na jego znikomą społeczną szkodliwość. O ile bowiem Sąd Odwoławczy nie podzielił wniosku oskarżonego o uniewinnienie, to w realiach niniejszej sprawy uznał, że stopień społecznej szkodliwości czynu z art. 190 § 1 k.k. przypisanego w pkt 9 wyroku, jest znikomy.

Zgodnie z art. 115 § 2 k.k., przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu, sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Badając te przesłanki Sąd Okręgowy wziął przede wszystkim pod uwagę, że zdarzenie zostało wywołane poniekąd zachowaniem pokrzywdzonej M. S. (2) (obecnie S.), która w dniu 2 sierpnia 2012r. miała odebrać wraz z W. S., byłym mężem oskarżonej H. S., rzeczy pozostawione 28 czerwca 2012r. w ich wspólnym domu, natomiast jak można wywnioskować, chcąc zdenerwować H. S., pokrzywdzona udała się wówczas z W. S. do sypialni oskarżonej. W sytuacji, w której H. S. wróciła wraz z synami Ł. S. i R. S. do domu, zastała pokrzywdzoną ze swoim byłym mężem w sypialni. Doszło do wymiany obraźliwych zdań między H. S., a pokrzywdzoną. W tej sytuacji, oskarżony R. S. w przyływie silnych emocji i zdenerwowania, chwytając pokrzywdzoną za włosy, ściągnął ją z łóżka, a następnie w dalszym ciągu trzymając ją za włosy, ściągnął po schodach prowadzących do salonu. Podczas tego zdarzenia oskarżony R. S. wypowiadał do pokrzywdzonej groźby. Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona czynu z art. 190 § 1 k.k., w tym zakresie walorem wiarygodności obdarzył zeznania pokrzywdzonej, niemniej jednak należy zwrócić uwagę na całokształt okoliczności powodujących bezprawne zachowanie oskarżonego, które prowadzą do uznania, iż stopień społecznej szkodliwości tego czynu był znikomy. Oskarżony działał pod wpływem silnego wzburzenia, negatywnych emocji, spowodowanych przede wszystkim upokorzeniem jego matki. Poza tym jak już wyżej wspomniano, zdarzenie to było motywowane prowokacyjnym zachowaniem pokrzywdzonej, która uwikłała w konflikt W. S., by dążył on do przejęcia części majątku wspólnego z H. S. jeszcze przed wydaniem rozstrzygnięcia w sprawie o podział majątku przez sąd cywilny. Trzeba też pamiętać, że całe zdarzenie było dynamiczne i impulsywne oraz miało miejsce po uprzednim już jednym konfliktowym wydarzeniu, podczas którego doszło do szarpaniny między pokrzywdzoną M. S. (2) (obecnie S.), a H. S. i jej synami. Nie bez znaczenia pozostaje, że pokrzywdzona również została skazana za naruszenie nietykalności cielesnej H. S. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 3 lutego 2015r. Między stronami istnieje długotrwały konflikt, jednak obecnie należy mieć na uwadze fakt, że od zdarzenia, w którym oskarżony R. S. wypowiedział wobec pokrzywdzonej groźby pozbawienia życia minęło przeszło 7 lat. Każda ze stron prowadzi własne życie i konflikt między nimi został niejako wyciszony. H. S. i W. S. są od 2010r. po rozwodzie, ich sytuacja majątkowa jest uregulowana. Jako istotne jawi się podkreślenie, że oskarżony R. S. prowadzi ustabilizowany tryb życia, jest osobą wykształconą, wykonuje zawód lekarza, nie był też karany. Wydarzenie z dnia 2 sierpnia 2012r. miało podłoże konfliktu rodzinnego, od tego czasu, oskarżony nie naruszył w jakikolwiek sposób obowiązującego prawa. Wskazać ponadto należy, że obecne jego skazanie, mogłoby się przyczynić do ograniczenia widoków na przyszłość na tle zawodowym. Dlatego też, oceniając całe zdarzenie kompleksowo, przy uwzględnieniu jego genezy i zachowania obu stron, Sąd Okręgowy ocenił jako znikomy stopień szkodliwości społecznej czynu przypisanego oskarżonemu z art. 190 § 1 k.k., a to stanowi ujemną przesłankę procesową, opisaną w art. 17 § 1 pkt 3 kpk i obliguje - zgodnie z treścią tego przepisu - do umorzenia postępowania.

Apelacje oskarżonego R. S. i jego obrońcy doprowadziły zatem do weryfikacji ustaleń Sądu I instancji dotyczących stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu z pkt 9 części dyspozytywnej wyroku, a co za tym idzie uchylenia go w tej części i umorzenia postępowania karnego co do czynu z art. 190 § 1 k.k. w oparciu o przepisy art. 17 § 1 pkt 3 kpk w zw. z art. 1 § 2 kk.

Apelacje oskarżonego R. S. i jego obrońcy oraz obrońcy oskarżonej H. S. nie zasługiwały na uwzględnienie w zakresie zaskarżenia pkt 13 wyroku dotyczącego zasądzenia solidarnie od oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej kwoty 2520 zł tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu, jako że w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo dokonał zasądzenia w podanym zakresie.

Sąd Okręgowy zwolnił oskarżonych od uiszczania kosztów sądowych w II instancji, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa. Ponadto zasądził solidarnie od oskarżonych H. S. i R. S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej M. S. (2) (obecnie S.) kwotę 840 zł tytułem ustanowienia pełnomocnika w instancji odwoławczej.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.